

DOMSKI

ČASopis

Uredniški odbor

Urednica:

vzgojiteljica Mirjam Selšek Štanta

Članice:

vzgojiteljica Aurelija Jurca

vzgojiteljica Nina Klinec

vzgojiteljica Lora Kočan

vzgojiteljica Anja Mal

vzgojiteljica Tjaša Plazar

vzgojiteljica Eva Žagar Jelnikar

Naslovna slika

prostovoljka Ezgi Aslan

Naklada

50 izvodov ter spletna izdaja

Delo NI lektorirano

PREBUDITEV

Pred nami je druga številka Domskega časopisa, ki nadaljuje pot ustvarjalnosti, ki se je zbudila v decembrskih dneh, ko se je rodila prva številka. Obdobje teme je mimo, prebudili smo se v pomlad, svetlobo in sonce. Postali smo drznejši, aktivnejši in bolj povezovalni. Druga številka Domskega časopisa je z nami z novimi raznovrstnimi vsebinami iz življenja v vzgojnih skupinah otrok in mladostnikov, vzgojiteljic in vzgojiteljev ter področji, ki pridobivajo v časopisu svojo stalno mesto in podobo. Otroci in mladostniki so se aktivneje vključili, prispevki so pestri, zanimivi in kažejo na bogastvo, ki se skriva v vsakem izmed njih.

Druga številka Domskega časopisa se nam ponuja v novi tiskani podobi, kar postavlja vsebine in ves trud ustvarjalcev na mesto, ki jim pritiče. Časopis je ugledal luč sveta v novi podobi, ki se bo v prihodnje še dopolnjevala in razvijala. Časopisu želim srečno pot in da bi bralke in bralci, v njem našli veliko zanimivih vsebin, razmišljanj, likovnih podob in odgovorov. Vse to je prikaz skupnega življenja in dela v Domu CIRIUS Kamnik in v Centru nasploh.

Čestitam mojim sodelavkam in sodelavcem za skupno sodelovanje, delo in skrb, da je lahko druga številka pred nami, prav tako pa vsem avtoricam in avtorjem za ustvarjalnost, ki jo delite z nami. S posebnim užitkom in veseljem, si jo bomo ogledali in jo prebrali.

V upanju, da je Domskemu časopisu namenjena dolga pot, se zahvaljujem vsem za sodelovanje in vabim k ogledu in branju ter ustvarjanju tudi v prihodnje.

Ravnateljica Doma CIRIUS Kamnik

mag. Simona R. Ožek

|3| KAZALO VSEBINE

1- - - - - KOLOFON

2- - - - - UVODNIK (mag. Simona R. Ožek)

3- - - - - KAZALO VSEBINE

4- - - - - RAZMIŠLJANJA (Lara Rakić in Ema Kraner; V.R.; Nika Škof; Ana Ravlič; Vzgojna skupina Veronike Lisjak Banko)

7- - - - - GALERIJA SLIK (Timotej Bučar; Vzgojna skupina Anje Mal)

9- - - - - INTERVJU (Nejc Pernuš, Tonja Berložnik in Bor Tit Jerlah pod mentorstvom vzgojiteljic Alenke Grad in Tjaše Plazar)

11- - - - - UTRINKI (Bor Tit Jerlah; Vzgojna skupina Mirjam Selšek Štanta; Vzgojna skupina Anje Mal; Sara Foltyn, Ermal Gjeka, Domen Šenk, vzgojiteljica Barbara

Urbanija in Irena Žvelc; Martin Štular; Tonja, Kristijan in Blaž pod mentorstvom vzgojiteljice Tjaše Plazar; Blaž Adamlje in Bor Tit Jerlah pod mentorstvom vzgojiteljice Tjaše Plazar; Vzgojiteljica Simona Lesar; Vzgojiteljica Marija Cek in praktikantka Barbara Karoli; Tamara Belec; Vzgojiteljica Marija Cek)

24- - - - - GALERIJA SLIK (Sara Mihelič, Adnana Kovačević in Nika Lipuš; Adnana Kovačević)

26- - - - - KUHARSKI RECEPTI (Vzgojna skupina Lore Kočan)

28- - - - - POEZIJE (Nik Vaupič; Anonimen; Sara Pivc; Sara Pivc in Milan Zukić)

32- - - - - AKTUALNO DOGAJANJE (Domen Peljhan; Urša Podboj; Vzgojiteljica Mirjam Selšek Štanta in vzgojiteljica Anja Mal;

Vzgojiteljica Nina Klinec)

35- - - - - GALERIJA SLIK (Gaja Elizabeta Novak; Milan Zukić)

36- - - - - SPROŠČANJE (Vzgojna skupina Eve Žagar Jelnikar)

38- - - - - VREME (Vzgojna skupina Aurelija Jurca)

39- - - - - ZGODBA (Nataša Artač)

41- - - - - NADALJEVANKA (Klavdija Kobal)

43- - - - - KLEPETALNICA

44- - - - - ZABAVA IN PROSTI ČAS (Vzgojiteljica Aurelija Jurca; Denis Robinek; Milan Zukić; Kristina Sirk)

GLASBA, MOJA SOPOTNICA

Glasba mi pomeni navdih, povezanost in veselje. Je zdravilo za neznane rane. Za to bolečino pogosto ne vedo niti najbližji domači in prijatelji. Glasba je pristnost, sproščenost in končno sem lahko jaz tista resnična oseba, brez potrebe po pretvarjanju. Je nekaj, kar podpira moja čustva, ko je srcu pretežko. Celi rane. To je moja najboljša prijateljica, za katero si prepričan, da te ne bo nikoli zapustila, ko ti je hudo. Vendar veš, da bo s teboj v dobrem in slabem. Glasba je ljubezen, je balzam za dušo.

Lara Rakić in Ema Kraner

MOJE PRVO LETO V KAMNIKU

Moje prvo leto v Kamniku je dobro. Šola je v redu. Najboljši predmet je matematika. Hrana je dobra. Tudi dom in moja soba sta v redu. Najbolj uživam v bazenu in v telovadnici. Zelo rad rišem.

Kamnik je zelo lepo mesto. Uživam, ko grem na sprehod in naredim kakšno fotografijo ali kakšno stvar narišem. Najbolj všeč mi je razgled na gozd in gore, ki so zelo visoke.

V.R.

Gore v sončnem zahodu

Kamniški Stari grad

ZAKAJ RAVNO JAZ?

Bilo je leto 1999, meseca aprila. Ko je prijokalo, majhno nebogljenoto dete in začelo je spoznavati ta svet. Kmalu po rojstvu so zdravniki in moji starši ugotovili, da se ne razvijam, kakor moji vrstniki. Postavili so mi diagnozo cerebralna paraliza. Otroštvo sem preživela okoli bolnišnic in terapij. Potem so predlagali, da se vpišem v prvi razred, takrat imenovan ZUIM. Včasih se sprašujem, zakaj imam to diagnozo ravno jaz in ne morem hoditi, početi stvari, tako kot moji sošolci oz. vrstniki. Ampak, ko začnem razmišljati nazaj, kaj vse zmorem po zaslugi terapij, tudi, če sem na vozičku, si rečem: "vse to se je zgodilo z namenom." In živim vsak dan znova, ki mi je ponujen. V vsako stvar, ki se je lotim, dam vse od sebe, saj menim, da sem že celo življenje, odkar živim velika borba, ker so mi starši povedali, da sem se borila za preživetje. Odkar so mi to povedali, se zavedam, da se je treba boriti celo življenje. Borila se bom vsak dan znova in dala vse od sebe.

Nika Škof

MOJA ZGODBA

Sem Ana. Moja diagnoza je cerebralna paraliza. Do cerebralne paralize je prišlo tako, da je imela moja mama zastropitev plodovne vode. Rodila sem se v 28. tednu, nato sem bila še dva meseca v inkubatorju. Tik pred odhodom domov sem dobila še možganske krvavitve, ki so bile na desni strani močnejše, kot na levi. Zato je moja leva stran telesa boljša. Posledice možganskih krvavitev so poškodovani center za fino in grobo motoriko, ter ravnotežje.

Življenje s cerebralno paralizo je težko, dokler ga ne sprejmeš. Čeprav imam določene omejitve, vem da se da vse v življenju premagati in doseči. V življenju sem se srečala z veliko ovirami, zame je najtežja ta, da ne morem hoditi, zato uporabljam električni voziček. To je ovira, ki sem jo najtežje sprejela. Pot do tja ni bila lahka in kratka. Na poti premagovanja me je vodil moto: NIKOLI SE NE SMEŠ PREDATI IN NIČ TE NE SME PRESENETITI (YOU SHOULD NEVER GIVE UP AND NOTHING SHOULD SURPRISE YOU.).

Moto sem si ponavljala vsakič, ko mi je bilo hudo in me vodi skozi življenje še zdaj.

S svojo zgodbo sporočam, da nič v življenju ni tako težko kot se zdi.

NAJ ŽIVI MOTO! 😊

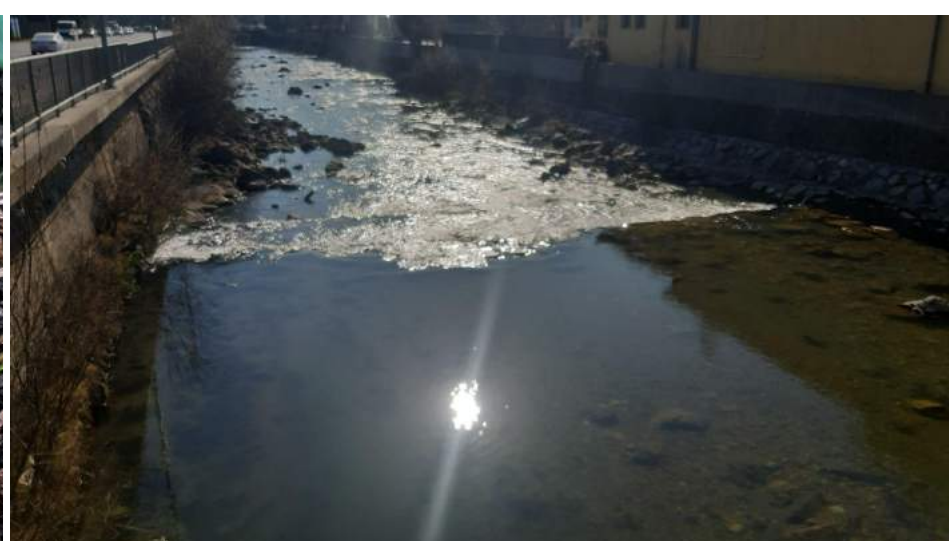
Ana Ravlič

MOJA MAMA

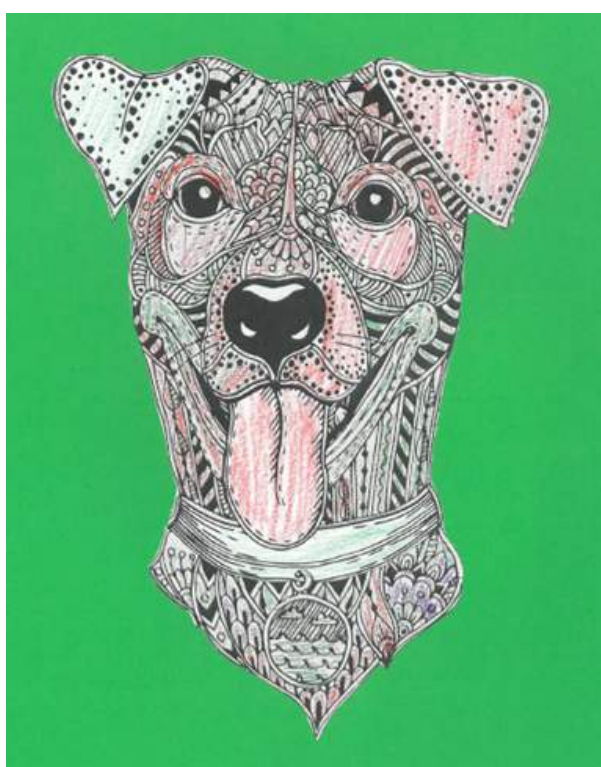
Ob materinskem dnevu so mladostniki druge vzgojne skupine PPVIZ opisali svoje mame:

- Moja mama je dobra. Ima sive lase in črne oči. Rada kuha. Najbolje naredi pizzo. (Denisa)
- Mojo mami imam zelo rad, ker je prijazna do mene in tako jo imam rad, ker je najboljša mama na svetu. Z njo rad kuham. (Stin)
- Moja mama je majhna in ima kratke lase. Z njo grem na sprehod. (Tija)
- Moja mami je prijazna. Ima lepe lase. Rada bere knjige in pije sok. (Tim)
- Moja mami je lepa. Izgleda v redu. Rada pije kavo. Dobro skuha makarone. (Žiga)
- Moja mami je prijazna. (Aljaž)
- Moja mami je lepa. Ima rdeče lase. Rada je solato. Rada dela na vrtu. Je vesela. (Jakob Vid)
- Moja mami je kuharica. Skrbi za sestrice in zame. Vsak dan pospravlja. Je zelo prijazna. Rad jo gledam, kako pospravlja. (Jani)

Vzgojna skupina Veronike Lisjak Banko (PPVIZ II)

|8| GALERIJA SLIK - MANDALE

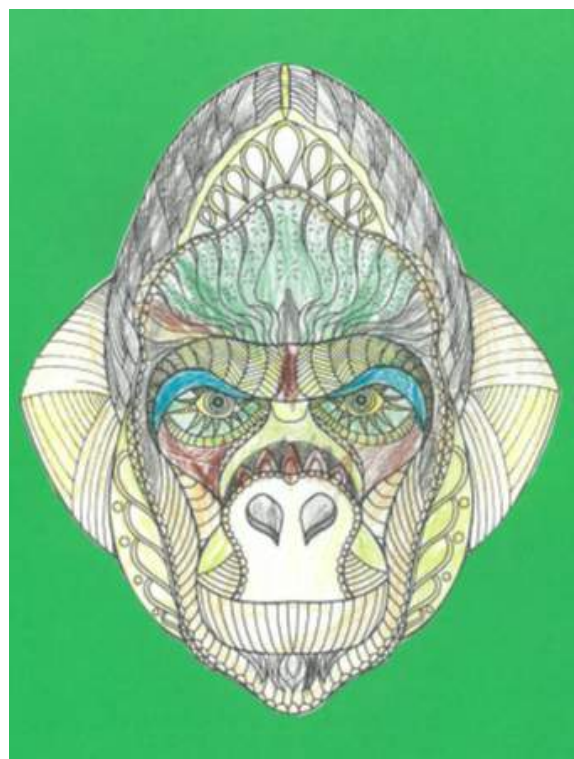
Mark Brgles

Anja Mal

Iza Bleiweis

Kristjan Štifter

Iza Bleiweis

Vzgojna skupina Anje Mal

OBISKALA NAS JE SURI

V torek, 8. 3. 2022, nas je v DOMU Cirius obiskala gospa Lidija Bračun iz Društva Ambasadorji nasmeha, s svojo prikupno psičko Suri. Suri je Border Collie nenavadne kombinacije barv, in sicer svetlo rjave in bele, je terapevtski pes, njeno ime pa pomeni

princesa, kar je ugotovila šele kasneje. Kar nas je izjemno navdušilo je to, da psička igra košarko. Pokazala nam je tudi mnogo drugih trikov, pri katerih smo lahko sodelovali vsi mladostniki. Zanimiva nam je bila tudi informacija, da se gospa Lidija in Suri ukvarjata tudi s treningom iskanja pogrešanih ljudi. Psička nas je najprej prevohala, da smo se spoznali, nato nam je gospa Lidija odgovorila na nekaj vprašanj, ki smo jih pripravili mladostniki s pomočjo vzgojiteljic.

1. Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Ker sem ostala doma s petimi otroki. Kot dodatno zaposlitev, da nisem zgolj v vlogi mame, sem se odločila, da se bom začela ukvarjati s terapevtskim psom.

2. Zakaj se je odločila ravno za to pasmo?

Prej sem imela Cavalierja, vendar sem imela željo po aktivnejši pasmi, ki bo bolj ustrezna za delo z otroci.

3. Na kakšen način ste iskali primernega psa?

Informacije sem iskala po internetu in našla leglo v Ljubljani. Preden sem prevzela psa sem ga večkrat obiskala. Iskala sem pasmo Border Collie.

4. Ste psa kupovali z namenom, da bo postal terapevtski pes ali ste se za to odločili naknadno?

Nakupovanje je bilo namensko.

5. Koliko časa traja urjenje psov, da postanejo terapevtski psi?

Zelo dolgo. Vsak teden sem imela tečaje ob sobotah. Potrebno je narediti tudi teoretični del izpita, osem hospitacij, osem obiskov pod nadzorom. Šele, ko opraviš vse te obveznosti, lahko delo opravljaš samostojno.

6. Koliko stane urjenje terapevtskega psa?

Potrebno je veliko časa in veliko ljubezni.

7. Koliko gibanja potrebuje ta pasma psa?

Ogromno. So zelo aktivni. Potrebujejo aktivne, dinamične sprehode, potrebujejo pa tudi miselno zaposlitev.

8. Ali mu dajete kaj čistega mesa ali samo brikete?

Psička je samo surovo meso.

9. Ali je to vaš prvi pes?

To je moj prvi terapevtski pes.

10. Koliko svojega prostega časa namenite kužku?

Zelo veliko.

Ob Suri smo se počutili super, sproščeno. Z največjim veseljem jo spet povabimo medse. V popoldanskem času smo izdelali tudi plakat, da smo lažje zbrali svoje vtise in pregledali fotografije.

Nejc Pernuš, Tonja Berložnik in Bor Tit Jerlah pod mentorstvom vzgojiteljic Alenke Grad in Tjaše Plazar

ŠAH

V CIRIUSU imamo šah ob sredah ob 15. uri kjer se učimo kako igrati šah. K nam pride zunanji profesor, ki je tudi zelo dober v šahu, premagal ga ni še nihče v CIRIUS. Obožujem šah, ampak šah je tudi zelo mentalno naporna igra, ravno zato ni za vsakega.

Šah je taktična igra, kjer fizična moč ni pomembna.

Sestava igre:

Igro sestavlja šahovnica iz 8x8 kvadratkov s črnimi in belimi polji (vsako polje ima svojo koordinato, ki je določena s črko od a do h in s številko od 1 do 8). Šah je sestavljen tudi iz 32 figur, 16 črnih in 16 figur. Vsaka stran ima 8 kmetov, 2 trdnjavi, 2 skakača oz. konja, 2 lovca oz. tekača, 1 kraljico in 1 kralja.

Potek igre:

Pri šahu prvo potezo vedno dobi bela stran (agresivni igralci so raje na beli strani medtem ko črna stran se mora prej braniti preden lahko napade). Vsaka figura ima svoje premike, poteze in način napada. Vedno je treba biti pozoren na nasprotnikovo početje, zato je šah lahko stresna igra. Vsako figuro se da zbiti z drugo figuro razen s kraljem to ni vedno mogoče, ker smo že pri kralju je treba omeniti, da je kralj glavna figura pri šahu in se je ne da zbiti, lahko se mu pa naredi šah ali pa celo šah mat. Igra se lahko konča s šah matom, patom, remijem ali pa celo s tem da se nasprotnik preda.

Zgodovina šaha:

Šah izvira iz igre čaturanga (v jeziku sanskrt "štiridelna vojska"), ki se je razcvetela v Indiji v 6. stoletju. Iz Indije se je igra razširila v Perzijo (današnji Iran), kjer so jo v nekoliko spremenjeni obliki imenovali šatrandž. Z arabsko osvojitvijo Perzije se je šatrandž razširil naprej v severno Afriko in Španijo, ki so ji tedaj tudi vladali Arabci. V Španiji se je ime igre šatrandž sčasoma preoblikovalo v "ajedrez", kakor Španci še danes pravijo šahu. Drugod po Evropi se je večinoma uveljavilo ime šah, kar v perzijsčini pomeni kralj, ki je osrednja figura tako v šatrandžu kot v šahu.

Šah kot šport:

Šah je zelo razširjen kot šport in nekateri imajo zelo velik potencial.

Šah bi svetoval vsakemu, ki rad razmišlja in ima rad taktiko. Nad šahom sem zelo navdušen in ga tudi redno treniram.

Bor Tit Jerlah

LJUBEZEN DO SEBE

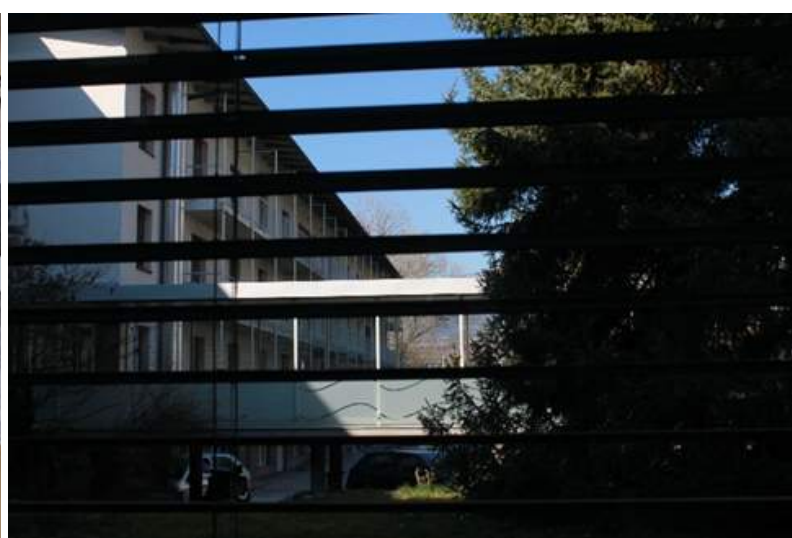
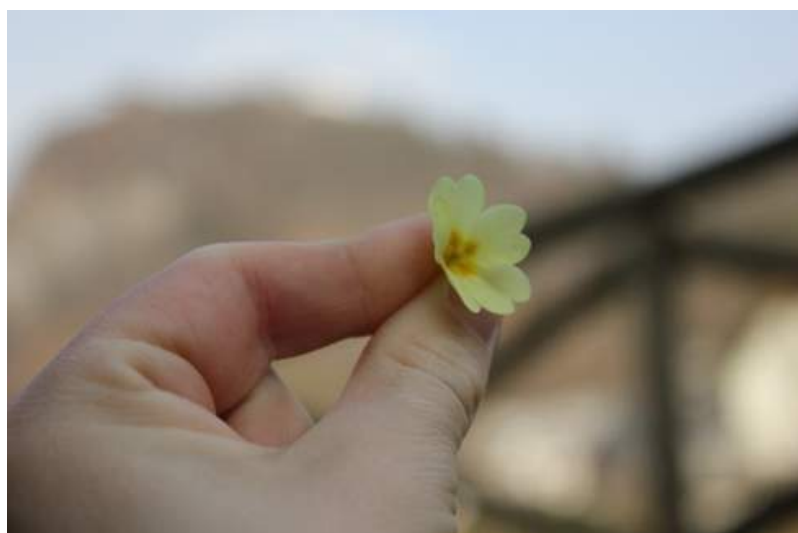
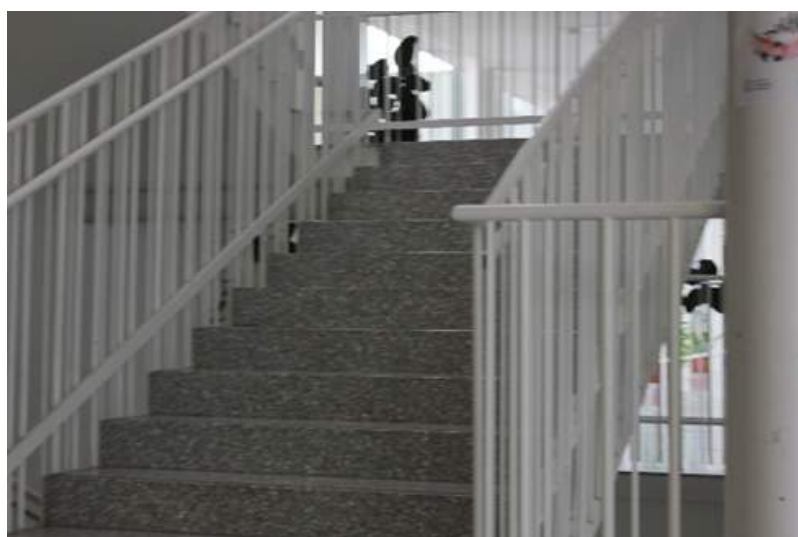
Ljubezen do sebe je včasih tudi to, da si znamo v tem živahnem tempu življenja vzeti trenutek za sebe in se pocrklati. Zato smo si v naši vzgojni skupini ob koncu valentinovega tedna izkazali ljubezen tako, da smo si naredili tortice in ob njih vsaj za nekaj trenutkov pozabili na vsakdanje skrbi.

Nam je to crkljanje prav dobro delo, zato ga priporočamo tudi vam! 😊

CIRIUS SKOZI OBJEKTIV VZGOJNE SKUPINE 4., 6. IN 7. EIS

V mesecu marcu smo se v naši skupini preizkusili v fotografiranju z digitalnim fotoaparatom. Seznanili smo se z različnimi funkcijami, ki jih omogoča digitalni fotoaparati. Preizkušali smo različne nastavitve in najprej je nastalo kar nekaj »meglenih« fotografij, vendar nam je šlo z nekaj vaje veliko bolje. Ugotovili smo, da moramo imeti zelo mirno roko in kako pomembna je svetloba, saj kaj hitro nastanejo presvetle ali pretemne fotografije. Spodaj si lahko ogledate nekaj fotografij, ki smo jih ustvarili.

PTIČKI ČIVKAJO IN ŽVRGOLIJO, SAJ SE POMLADI VESELIJO

Zadnja leta v ospredje kot dan zaljubljenec vedno bolj prihaja valentinovo. Ne smemo pozabiti, da imamo tudi Slovenci svoj dan zaljubljenih, to je 12. marec, ko goduje sv. Gregor, bolj znano kot Gregorjevo. Na Gregorjevo radi rečemo »da se ptički ženijo«, saj je

včasih to veljal za prvi pomladni dan, ptički pa so na ta dan še posebej glasno čivkali in žvrgoleli. Sv. Gregor je zaveznik učiteljev, študentov, glasbenikov in hkrati velja tudi za prinašalca luči, iz česar je nastala tradicija »luči v vodo«. Zato še danes za Gregorjevo iz različnih materialov izdelujemo ladvice, na katere postavimo svečko in jih spustimo po reki. Luč na

ladjici predstavlja daljše dneve in krajše noči, kar pomeni, da nam ni več potrebno delati ob luči.

V ta namen smo tudi znotraj skupine iz naravnih materialov izdelali ladvice. Za izdelavo ladjic smo uporabili naravne materiale: lubje, posušene liste, posušena bučna semena, mah, ... Narejene ladvice smo naslednji dan spustili po Kamniški Bistrici in na tak način obeležili prihod pomladi, daljših dni in z ladjicami odgnali skrbi, da bo prostor za nove, pozitivne in živahne reči.

Vir: https://www.kresnik.eu/gregorjevo-praznovanje-pomladi-in-dan-ko-se-zenijo-pticki_clanek_895.html

Sara Foltyn, Ermal Gjeka, Domen Šenk, vzgojiteljica Barbara Urbanija in Irena Žvelc

GREGORJEVO – SPUŠČANJE LADJIC PO KAMNIŠKI BISTRICI

Z vzgojno skupino smo skupaj šli na pohod okoli Kamniške Bistrice, na prvi pomladanski dan .

Timotej je slikal fotografije, ko sem spuščal lesene ladvice v reko. In je tudi razlagal o Gregorjevem.

Gledali smo ladvice in občudovali, ko so odplule proti Domžalam. Stali smo tudi na mostu in občudovali ladvice, ki so pod mostom plule proti slapu.

Pohod na prvi pomladanski dan je bil super.

Avtor besedila: Martin Štular

KULINARIČNO POPOTOVANJE – TURČIJA

V torek, 22. 3. 2022, se nam je pri pripravi samostojne večerje pridružila prostovoljka Ezgi iz Turčije. Odpeljala nas je na kulinarčno popotovanje po svoji deželi. Pokazala nam je kako se pripravi eno izmed tradicionalnih turških jedi, ki sicer spominja na jed, ki nam je zelo znana, in sicer na filano papriko. Jedi se med seboj bistveno razlikujeta po uporabi začimb (yenibahar) in po značilni turški omaki na osnovi granatnega jabolka (nar eksisi). Pravo orientalsko doživetje z eksplozijo okusa. Tako smo lahko primerjali naše okuse z okusi, ki so značilni za turško različico, imenovano dolma. Dolmo je spremljala tradicionalna turška solata narejena iz grškega jogurta in sveže kumare. Jed je bila zelo okusna, uspelo nam je. Priporočamo 😊

Tonja, Kristijan in Blaž pod mentorstvom vzgojiteljice Tjaše Plazar

MASKE SO PADLE

V DOMU Ciriuss smo na PA oddelku ustvarjali na temo »Maske so padle!«. Ustvarili smo kolaž z naslovom »Drobci upanja«. Ambivalenco beline in črnine rušijo drobci barv, ki jih razpoloženje še uspe izluščiti iz teh težkih časov. Imenujemo jih drobci upanja. Impresionizem se pomeša z ekspresionizmom v barvah in besedah, ki skušajo zajeti pomen in globino občutij, čeprav so ta v resnici neizgovorljiva.

Kolaž je del razstave, ki jo organizira Športno-kulturno društvo vzgojiteljev Ljubljanskih dijaških domov in je razstavljen v Dijaškem domu Vič.

Kolaž sta pod mentorstvom vzgojiteljice Tjaše Plazar ustvarila mladostnika Blaž Adamlje in Bor Tit Jerlah, ki sta tudi na sliki.

Blaž Adamlje in Bor Tit Jerlah pod mentorstvom vzgojiteljice Tjaše Plazar

PREŽIVLJANJE PROSTEGA ČASA MLADOSTNIKOV V DOMU

Mladostniki programa (Post)rehabilitacijski praktikum (PRP) svoj nestrukturirani prosti čas v Domu preživljajo v času počitka po kosilu in v večernem času. Vzgojiteljici mladostnike spodbujava, da so pri izbiri prostočasnih dejavnosti samoiniciativni in kreativni. Če se ne morejo odločiti, kaj bi počeli, jim pomagava z naborom idej. Prosti čas je pomemben, še predvsem, če ga mladostniki preživljajo z dejavnostmi, ki so jim v veselje in jih spodbujajo k ustvarjalnosti.

Anja, Andrija in Job nam predstavijo, kaj v prostem času najraje počnejo.

Anja Ševo v svojem prostem času veliko časa posveti izdelavi nakita iz perlic različnih barv. Izdelala je že veliko zapestnic in verižic. Pri tem je treba vložiti veliko truda, potrebna je natančnost in pozornost, saj so perlice zelo majhne. Nakit, ki ga je Anja naredila, smo prodajali tudi na Božičnem bazarju. Nakit je izdelala tudi po naročilu. Anja se počuti zelo sproščeno, ko ustvarja lepe, pisane zapestnice in verižice. Najbolj pa je vesela, če je oseba z izdelkom zadovoljna, ji je nakit všeč in ga z veseljem nosi.

Andrija Malnar v prostem času najraje plava v bazenu, poslušá glasbo in nastopa na Odprtem odru - karaokah. Plavanje ga sprosti in mu pomaga pri okrepitvi mišic, na ta način vzdržuje svojo kondicijo, je hkrati koristna in zelo zabavna dejavnost. Poslušanje glasbe in petje ga poživi, sprosti in se počuti ob tem zelo dobro. Glasba mu polepša vsakdan in lažje se sooča z ovirami na njegovi življenjski poti. Ob četrtnih zvečer pa tudi poje na karaokah in pri tem neizmerno uživa.

Job Zorin Grudnik svoj prosti čas velikokrat preživi ob sestavljanju Lego kock. To ga zelo sprošča in, ko je slabe volje, mu sestavljanje Lego kock pomaga, da je spet dobre volje. Sestavil je že nekaj pisanih hišk in stojalo za mobilni telefon. Pri sestavljanju rad posluša tudi glasbo, kar ga tudi zelo sprošča in pomirja. Vesel je, če mu uspe narediti lep izdelek iz kock in ga potem kar težko podre, da sestavi kaj novega. Vendar ima Job hitro nove ideje in že nastaja nova pisana hiška.

Vzgojiteljica Simona Lesar

KAMIŠIBAJ IN NENAČADEN DAN V SKUPINI PRP

V marcu je za štirinajst dni k nam na prakso prišla Barbara Karoli, študentka Pomoči z umetnostjo. Predstavila nam je kamišibaj, ki je japonsko papirnato gledališče. Sestavljeno je iz malega lesenega odra, ki se imenuje butaj in na papir narisanih zgodb. Barbara nam je predstavila priredbo afriške zgodbe o nagajivem pajku Anansiju in njegovih bizarnih dogodivščinah. Zgodba nas je nasmejala in nam dala misliti. Poslušali smo še dve avtorski zgodbi na temo odnosov do narave in drugih oseb ter zgodbo o tem, kako lahko tudi na nenavadnih krajih najdeš prijatelje. Mladostniki so po navdihu ustvarili tudi svojo lastno zgodbo z naslovom Nenavaden dan v skupini PRP. Pogovarjali smo se kaj bi bilo lahko nenavadnega in nekdo je predlagal, da bi bilo najbolj nenavadna stvar, če vzgojiteljici ne bi prišli v službo. Vsak mladostnik je izbral enega od čustev in skozenj predstavil svojo reakcijo skozi risbo. Za zaključek smo imeli doživeto in zabavno gledališko predstavo, v kateri smo vsi uživali.

Vzgojiteljica Marija Cek in praktikantka Barbara Karoli

NASVIDENJE SLOVENIJA, POZDRAVLJENI HELSINKI!

Pa smo šli. Z majhno skupinico treh dijakov in treh profesorjev smo se 28. 2. 2022 ob petih zjutraj zbrali na letališču Jožeta Pučnika v Ljubljani in naša enotedenska dogodivščina se je počasi začela.

Ker živim malo dlje od letališča kot ostali, sem morala vstati že ob 2.30 zjutraj, a me to ni motilo. Bodimo realni – od vsega navdušenja tako ali tako nisem mogla spati. Hvala mojima staršema, da sta bila tako prijazna, da sta me peljala na letališče.

Ko smo se vsi zbrali, je najprej bilo potrebno prijaviti in stehtati našo prtljago. To zame ni bilo prvič, ker sem že letela z letalom, a moram priznati, da tega dela potovanja ravno ne maram, saj se včasih lahko zaplete, ker za premikanje na daljše razdalje uporabljam invalidski voziček. A moj strah se ni uresničil. Vse je namreč potekalo tako, kot bi moralo.

Po prijavi naše prtljage smo v roke prejeli svoje karte za letalo – za Frankfurt in Helsinke. Do Helsinkov namreč nismo leteli direktno, ampak smo morali v Frankfurtu prestopiti. Naše poti so se začasno ločile, saj sem na letalo odšla posebej, ker uporabljam invalidski voziček in ima letalska družba po navadi takšne protokole, da osebo s posebnimi potrebami delavec ali delavka pospremi na letalo, invalidski voziček pa odpeljejo potem posebej.

Pot do Frankfurta se mi ni zdela dolga, saj sem uživala ob pogledu na oblake, med katerimi smo leteli in ob tem, da se je moja zelo velika želja po ponovnem potovanju vendarle uresničila. Ampak to ni trajalo dolgo.

Kmalu zatem, ko smo prispeli v Frankfurt in se namenili na drugo letalo, ki je letelo v Helsinke, je adrenalin, ki sem ga imela, popustil in od utrujenosti sem skoraj celotno pot prespala. Zbudila sem se ob čudovitem razgledu z letala, ki ga lahko vidite spodaj.

Slika 1 - avtorica fotografije: Tamara Belec

Čas je mineval, naša celotna skupina pa je bila vedno bolj v pričakovanju, kaj nas čaka v tednu, ki ga bomo preživeli v glavnem mestu Finske. Kaj kmalu se je naša dolga letalska pot končala (leteli smo 2 uri in 10 minut) in pod sabo smo lahko videli prelepo finsko pokrajino, ki se je razprostirala pod nami. Takrat smo spoznali, da smo res na Finskem!

Tako so dnevi minevali, spoznali smo zelo veliko novih ljudi, stkali mnogo prijateljskih vezi in se navadili na hitrejše vstajanje (Finska je namreč časovno eno uro pred Slovenijo). V dneh, ki so prihajali, smo si ogledali prenovljeno šolo Live v mestu Leppävaara, rusko protestantsko cerkev, narodni park Nuksio v mestu Espoo, se seznanili z računalniško platformo Seppo.io, za katero smo (in še bomo v prihodnje) začeli po manjših skupinah izdelovati igralno podlago platforme, predvsem pa ob tem ni manjkalo smeha. Ker so nekateri v tednu bili vključeni v dva različna projekta v okviru Erasmus +, so zato posledično domov odšli en dan prej kot ostali. Tako se je zgodilo tudi v naši skupinici in kar naenkrat smo trije dijaki ostali sami s samo enim profesorjem, ker sta se ostala dva člana vrnila domov, v Slovenijo.

A to ni pomenilo, da je bilo to napačno. Ravno nasprotno. Zadnji večer, preden smo tudi mi odleteli domov, smo si preostanek potovanja uredili po svoje. Tako smo sedli na tramvaj in se odpeljali proti morju, kjer smo posneli tudi nekaj fotografij, večerjo pa smo si privoščili v Burger Kingu. Ko smo končno prišli do hotela, smo se stuširali in polni vtisov utrujeni legli v posteljo ter zaspali.

Zbudili smo se v sončno jutro, jutro, v katerem smo vedeli, da se naša enotedenska dogodivščina zaključuje. Bilo je grenko, a tudi sladko, saj smo vedeli, da se polni novih doživetij zvečer vračamo v Slovenijo. Še zadnjič smo odšli na zajtrk v majhno kavarno Robert's Caffè, kamor smo zahajali vsak dan in se tudi pošteno najedli, da smo imeli energijo za celoten dan, zatem pa smo se odločili, da se bomo za še zadnji izlet v kraju Helsinki odpravili na majhen otoček. In to smo naredili. Posneli smo ogromno fotografij, ki bodo nosile spomine, si ogledali prelepo naravo in se nadihali svežega zraka. Jaz sem seveda bila tako nora, da sem se pri cerkvi, mimo katere smo šli, slikala z naključno nevesto in ženinom, ki sta se ravnokar poročila, samo zato, ker mi je bila všeč nevestina obleka! Trenutek je v fotografski objektiv ujel profesor Silvo Vidergar, mladoporočenca pa sta si ga shranila tudi zase. Na fotografiji se lahko opazi, kako sem bila navdušena! Nevesta mi je za fotografijo celo posodila svoj šopek rož in me objela okoli ram. Fotografijo lahko vidite spodaj.

Slika 2 - avtor fotografije: Silvo Vidergar

Po zelo lepem, a napornem tednu je žal prišel čas za slovo in odhod nazaj v domovino. Tako se je naša majhna skupinica treh dijakov in profesorja usedla na vlak in se odpeljala na letališče v Helsinkih, kjer se je začel naš povratek domov. Prepričana sem, da bo ta teden, ki smo ga preživeli na Finskem, vsem ostal v čudovitem spominu.

Tamara Belec

AMBASADORJI NASMEHA

Po dveh letih koronskih ukrepov smo v domu z marcem končno spet pričeli z našo priljubljeno dejavnostjo Ambasadorji nasmeha.

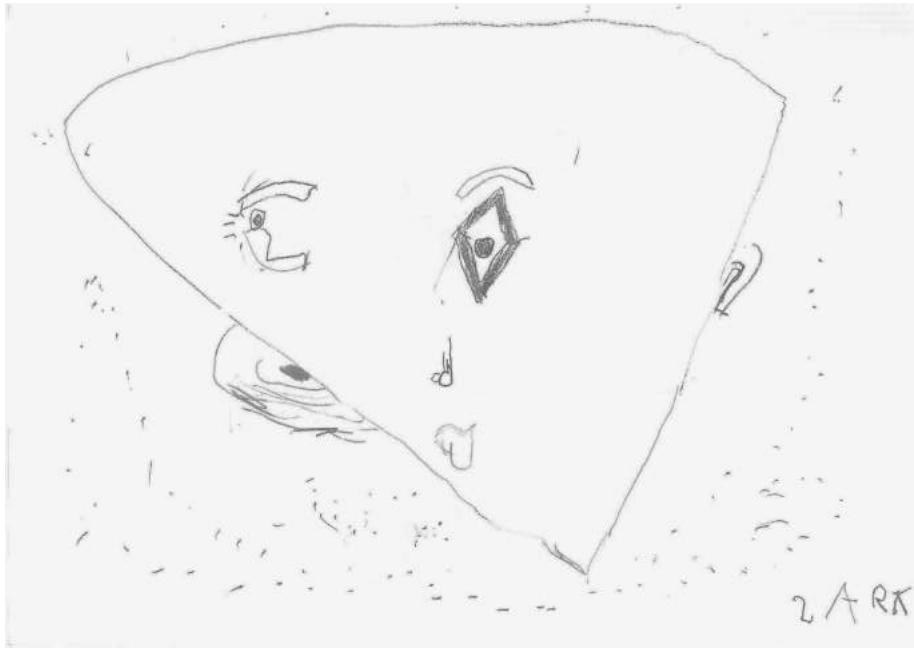
Ambasadorji nasmeha so dejavnost, ki s pomočjo terapije s psi pomaga otrokom in mladostnikom, da premagujejo strah pred psi, nanje deluje sprostilno in terapevtsko, povečuje zbranost, izobražuje na področju spoznavanja živali (najpogosteje psov), spodbuja pri razvijanju socialnih odnosov in vedenja v skupini, pomeni kvalitetno preživljanje prostega časa in je priložnost za navezovanje prijateljskih stikov.

K nam prihaja terapevtski par Marija in Fiona. Fiona je irski mehkodlaki pšenični terier, to je nežno bitje, ki ne zna lajati.

Mladostnikom je všeč, ko psička izvaja zanimive trike – meče kocko, pleše, išče priboljške, se sprehodi skozi tunel... Mladostniki so povedali, da jim je obisk zelo všeč, pri dejavnosti se sprostijo, pomaga jim pri premagovanju strahu pred psi, po dejavnosti pa se počutijo umirjene.

Vzgojiteljica Marija Cek

Podvodni mož

Naruto noodles

Animal cream

PECIVO ZA POŽREŠNE SOSEDE

SESTAVINE

Testo:

3 jajca

6 žlic sladkorja

8 žlic olja

8 žlic moka

1 pecilni prašek

Krema:

3 jajca

5 žlic sladkorja

0,5 kg skute

1 kislina smetana (lahko tudi pol jogurta in pol kislina smetane)

1 zavitek vaniljevega sladkorja

POSTOPEK

1. Testo: jajca penasto stepemo s sladkorjem. Dodamo olje in moko s pecilnim praškom. Zlijemo na pomaščen in z drobtinami posut pekač.
2. Krema: jajca penasto stepemo s sladkorjem. Dodamo skuto, prašek za puding in kislina smetano. Vse lepo premešamo, da ni grudic od pudinga.
3. Kremo zlijemo na testo. Pri tem bo le ta potemnela, testo bo tu pa tam pokukalo nad kremo.
4. Pečemo približno pol ure na 180 stopinj... Preverimo z zobotrebcom, če je že dovolj pečen
5. Ohladimo in posejemo s sladkorjem v prahu

Vzgojna skupina Lore Kočan

SARME IZ KISLEGA ZELJA

SESTAVINE

40 g olja

1 čebula

120 g polnozrnatega riža

600 g mletega mešanega mesa

2 jajci

3 stroki česa

1 žlička soli

0,5 žličke mletega popra

1 glava kislega zelja

500 g narezanega kislega zelja

1,5 dl mesne jušne osnove

Omaka

30 g olja,

1 žlica moko,

1 žlička paradižnikove mezge,

1 žlica mlete rdeče paprike.

POSTOPEK

Priprava je do 30 min. Kuhanje je do dve uri in pol.

1. Čebulo in česen olupimo ter ločeno drobno nasekljamo. Zeljnato glavo previdno razdelimo na posamezne liste, ki jim z ostrim nožem izrežemo trda stebila. Pazimo, da ostanejo listi čim bolj celi.
2. na olju prepražimo čebulo, da postekleni, nato pa dodamo riž, premešamo in še malo popražimo, da riž postekleni. Zalijemo z 1,5 dl vode, posolimo in na nizki temperaturi počasi kuhamo toliko časa, da vsa voda povre. Odstavimo in pustimo, da se riž ohladi.
3. Kislo zelje stresemo v lonec in ga zalijemo z vodo. Po okusu solimo in pristavimo na kuhalnik. Počakamo, da zelje zavre, nato pa ga pustimo še nekaj minut vreti. Zelje odstavimo in odcedimo.
4. Ohlajen riž poskusimo, da lahko predvidimo, če bomo morali nadev še soliti. Skupaj z mesom, jajcema in česnom ga stresemo v skledo. Dodamo poper in po potrebi še solimo. Dobro premešamo (pregnetemo), da dobimo enotno maso.
5. Po delovni površini razporedimo zeljnate liste in jih obložimo z mesnim nadevom. Liste zavijemo v rolice, nato pa konce zavijemo navznoter.
6. V velik širok lonec na dno naložimo najprej narezanega kislega zelja, nato naložimo sarme, nanje pa spet plast narezanega kislega zelja. Postopek ponavljamo, dokler nam ne zmanjka surovin. Prelijemo z vročo osoljeno vodo in kuhamo na nizki temperaturi v pokritem loncu približno 2 uri.
7. Pripravimo prežganje. V kozici segrejemo olje, nato pa vanj zmešamo moko. Med mešanjem jo na hitro popražimo. Vmešamo paradižnikovo mezgo, papriko in 1,5 mesne jušne osnove. Kuhamo še toliko časa, da se omaka zgosti.
8. 20 minut pred koncem kuhanja v lonec s sarmami dodamo omako in počakamo, da jed prevre. Pripravljene sarme razporedimo na krožnike, zraven ponudimo kruh.

Dober tek 😊

NAŠ SVET

Vsak dan se igramo,
še rajši ropotamo,
da dobro se spoznamo,
v krogu klepetamo.

Za dobre se ideje,
nekdo najslajše smeje,
prebiramo dobre misli,
da naši obrazi niso kisli.

Pišemo melodije,
da nam ne zmanjka energije.

Radi nabiramo rože,
saj imamo mehke kože.

Smo čuteči in boječi,
radi se zbiramo ob sveči.

Spominjamo se lepih trenutkov,
da ne ostanemo brez občutkov,
prijatelj nas rad posluša,
da v naši duši ne nastane suša.

PESEM

Prelepe tvoje so oči,
prižge se iskrica svetleča,
jaz na tebe mislim vse noči,
ker ti si moja sreča.

Gledam tvoj prelep obraz,
vedi, da te ljubim,
zate imam lep dokaz,
strastno te poljubim.

Kot vrtnica, prelepa si roža,
edina ti si na planetu,
tvoj dotik mi dušo boža,
s tabo hodil bi po svetu.

Jaz telo sem, ti si duša,
neskončna skupaj kot vesolje,
kjer ljubezen zdaj posluša,
ob tebi lepše je okolje.

KORONA, PROSIM, ODIDI

Čas beži naprej,
ko misli gredo preko mej.
Nato v preteklost se zazrem
in v prihodnost nova vrata si odprem.

Se z novimi pravili soočam,
o novih preizkušnjah se odločam.

Ko zazrem se v nebo,
si mislim, prosim, naj mi bo lepo.

Korona, prosim, odidi od tukaj,
pusti nas pri miru ter ne kukaj.

Želimo si samo živeti,
saj preprosto nočemo umreti.

Korona, prosim, odidi od tukaj,
pusti nas pri miru ter ne kukaj.

Želim samo svobodo imeti
ter na polno brez omejitev živeti.

Vedno samo PCR testi in cepiva,
pomanjkanje druženja kot raztrgana
tetiva.

Daj pusti nam preprosto dihati
ter ne sili nas posledično kihati.

Življenje res je prekratko,
grenko, a tudi sladko.

A spoznanje, da korone še ne bo
konec,
nas ubija kot strupen lonec.

Korona, prosim, odidi od tukaj,
pusti nas pri miru ter ne kukaj.

Želimo si samo živeti,
saj preprosto nočemo umreti.

Korona, prosim, odidi od tukaj,
pusti nas pri miru ter ne kukaj.

Želim samo svobodo imeti
ter na polno brez omejitev živeti.

Sara Pivc

NAŠA VZGOJNA SKUPINA

Naša skupina je posebna,
ker vsak dan novih izzivov je pomembna.

Vsak dan je poln novih izkušenj,
slabih, a tudi veliko dobrih preizkušenj

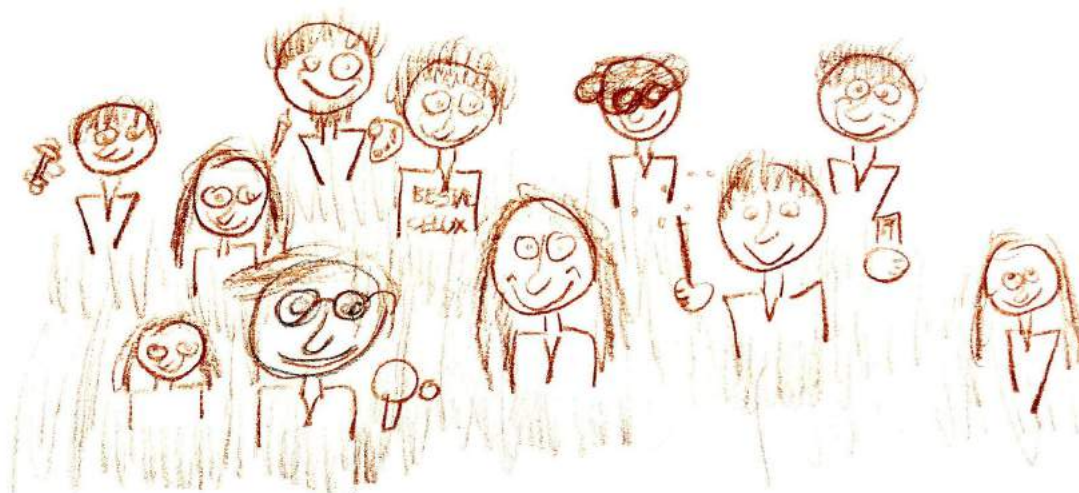
Se družimo ter se smejimo,
ter na popoldanske sprehode hodimo,
Včasih za šolo veliko dela imamo,
a se mi nikoli ne vdamo.

Ustvarjamo risbe ter pišemo zgodbe,
ter sklepamo prijateljske pogodbe.
Si kuhamo ter se s kartami igramo,
a se zlahka nikoli ne predamo.

Mi se s kvizi zabavamo,
ter naše znanje probavamo.
Se v ping pongu preizkušamo,
tekmujemo, zmagujemo ter v porazih ne obupujemo.

Avtorica pesmi: Sara Pivc

Avtor slike: Milan Zukić

VOLITVE 2022

Kot veste nas letos čaka super volilno leto. Bližajo se nam volitve v Državni zbor, nato sledijo volitve za novega predsednika Republike in za konec še volitve županov. Osredotočil se bom zgolj na volitve v Državni zbor.

Predsednik Republike Slovenije Borut Pahor je 9. februarja 2022 podpisal odlok o razpisu volitev v DZ, ki bodo 24. aprila 2022. To bodo šele druge redne volitve v DZ po letu 2008.

Od 14. februarja lahko politične stranke vlagajo svoje kandidatne liste. 24. marca 2022 se začne volilna kampanija, kjer kandidati poskušajo prepričati volivce zakaj bi jih volili. Na dan volitev velja volilni molk.

3. maja 2022 bodo predvidoma prešteti vsi glasovi, 20 dni po razglasitvi rezultatov pa se skliče ustanovna seja DZ, kjer se potrdijo mandati poslancem.

Mislím, da je prav, da tudi mlade zanima politika, saj politika v veliki meri vpliva na naše življenje.

Domen Peljhan

OPIS BESED POLITIKA, DEMOKRACIJA IN STRPNOST

Beseda politika pomeni usmerjanje družbe s pomočjo države ter vlade. V državnem zboru imamo vladne in opozicijske; leve in desne politične stranke ter pristojna ministrstva v vladi za različna družbena področja (gospodarstvo, zdravstvo, šolstvo, šport, za zunanje in notranje zadeve itd.).

Beseda demokracija pa pomeni vladavina in pravica vladati v državnem zboru.

Pomemben dogodek v politiki so volitve, ki bodo letos v nedeljo, 24.4.2022. Osebe, ki bojkotirajo oz. se ne udeležujejo volitev, je bolje, da se sprijaznijo z trenutno oblastjo v državi.

Pomen strpnosti do različnih političnih in verskih prepričanj je pomembno za sobivanje drug z drugim, saj nestrpnost lahko pripelje v katastrofo oz. težave z drugimi ljudmi.

VIRI; www.wikipedia.si

P.S.

Ta opis je zelo dobro in podrobno opisan.

Urša Podboj

VEVERIČJI GOZD

Veveričji gozd je rasel prav v osrčju čudovite pokrajine. V prvih pomladanskih sončnih žarkih se je nežno prebujal iz tihega zimskega spanja. Mama veverica je tisti dan pomivala okna, ki so bila po zimskem spanju že zelo potrebna čiščenja. Nežno si je mrmrala znano veveričjo pesmico, ko je nenadoma do nje priskakljala prestrašena veverička Veva. "Mama, mama! Si slišala kaj se dogaja?!" Veva je bila vsa zadihana in videlo se je, da je v hudem strahu. Mama jo je pogledala in z mirnim glasom vprašala: "Veva, kaj te je tako prestrašilo?" čeprav je dobro vedela, kaj muči mlado veveričje srce. Veva je glasno zajela zrak in iz nje je kar začelo bruhati: "Mama, mama. Modra sova mi je povedala, da je žaga napadla ptičji gozd. Že veliko dreves je padlo, ptice s solzami zapuščajo svoje domove na drevesih in odhajajo drugam. Grozno je! In ptičji gozd je od nas ločuje samo gozd škržatov!!! Kaj če napadejo tudi nas?!!!" Veva ni več govorila, ampak je kričala. Mama je stopila do nje in jo močno objela. Vevo so preplavile solze in dolgo časa je jokala. Mama ji je nežno prigovarjala: "Kar izjoči se. Daj ven iz sebe to kar te straši, kar jokaj..." Dolgo časa je Veva jokala in mama je potrpežljivo čakala in jo nežno božala po hrbtu. Ko se je Veva pomirila, se je zarila v mamino naročje in jo s solzavimi očmi pogledala. Mama jo je nežno potisnila v njuno hišico na majhen veveričji divan. V hipu je bil pred Vevo postavljen dišeč in pomirjujoč čaj ter najboljši piškoti. Mama se je nato usedla poleg Veve, se ji je grenko nasmehnila in rekla: "Veva, čisto razumljivo je, da čutiš strah. Novice, ki prihajajo do nas, niso prijetne." Veva je zahlipala: "Ampak mama, kaj nas čaka? Se bo to zgodilo tudi z nami? Bomo morali zapustiti naše hišice, drevesa, naš gozd? Bomo morali iti v neznano?" Mama je zaprla oči in globoko vdihnila. Nežno se je oglasila: "Veš, ko je bila moja mama, tvoja babi, toliko stara, kot si danes ti, je bil veveričji gozd zares napaden. Padala so drevesa in veverice so izgubljale svoj dom in vse, kar so imele najraje. Bilo je zelo hudo." Veva se je spomnila, da je babi večkrat povedala, kako težki časi so to bili. Mama pa je nadaljevala: "Ampak tvoja babi je večkrat poudarila, da je ravno v težkih časih spoznala, koliko dobrih bitij živi na tem svetu. Ko so kot družina ostali brez svojega drevesa in so bežali, so jih že v naslednjem gozdu škržati sprejeli z odprtimi rokami. Dobili so čisto vse, kar so potrebovali. In škržati so za njih poskrbeli tako lepo, kot da bi bili že od nekdaj dobri prijatelji. Tvoja babi je velikokrat pripovedovala, da je ravno zaradi te izkušnje postala medicinska sestra, da je lahko pomagala vsem pomoči potrebnim in širila naprej dobroto, ki jo je bila sama deležna v težkih časih..." Veva je že manj prestrašeno zašepetala: "Tega se pa spomnim. Tudi meni je babi to večkrat povedala. Ter čisto vedno dodala, da so včasih ravno najtežji dogodki tisti ključni za naše življenje!" Mama se je nasmehnila. "Točno tako, draga Veva. O prihodnosti razmišljati danes nima smisla. Smisel pa ima razmišljanje o tem, kaj lahko storiva danes. Ta trenutek se tukaj ne dogaja nič groznega, ptice iz ptičjega gozda pa točno ta trenutek potrebujejo našo oporo in pomoč. Imaš kakšno idejo, kako bi jim lahko pomagali?" Veva je nenadoma popadlo navdušenje: "Jaaa, imam veliko skoraj novih igračk, ki bi jih bili mladi ptički, ki bežijo, veseli. Ti, mama, pa pečeš najboljše ptičje pogače. Lahko ti pomagam!" Mama je veselo pogledala Vevo: "Velja!" Strah je popustil in Vevin obraz je zopet prežal nasmeh. Odskakljala je v svojo sobo in začela zbirati igrače. Njeno mlado glavico pa je prežemala misel, da bo morda nekoč neka babica ptička govorila svoji vnukinji o tem, da je bila deležna v najtežjih časih pomoči mlade veverice...

Avtorica zgodbe: [Vzgojiteljica Mirjam Selšek Štanta](#)

Avtorica slike: [Vzgojiteljica Anja Mal](#)

(zgodba je nastala kot medij za odpiranje pogovora z OM v povezavi z vojnami. Ravnala sem se po smernicah UNICEF-a "Kako se z otroki pogovarjati o konfliktih in vojni.")

NESMISELNOSTI VOJNE

Človek je vedno imel željo po pridobivanju moči, kar pa niti ni nujno slabo. Vsak posameznik potrebuje voljo do življenja, potrebuje moč, da lahko deluje in ustvarja. Problemi se pojavijo, ko naša moč posega v svobodo drugega. Ko postane uničujoča do drugih.

Ljudje smo bitja, katera smo že večkrat tekom zgodovine dokazali, da moramo ponavljati in ponavljati svoje napake, da se iz njih končno nekaj naučimo. Več kot očitno, še nismo na točki, ko bi razumeli nesmiselnosti vojne in jo izkoreninili. Še vedno se ne zavedamo, da vojna negativno vpliva na celoten svet in po vsaki taki človeški katastrofi rečemo, *"ta je bila zadnja"*.

Trenutno se soočamo z vojno v Ukrajini. Slednja se odvija že od februarja letošnjega leta, ko se je Rusija odločila napasti Ukrajino in si še danes prizadeva zavzeti nekatera njena ozemlja. Med žrtvami so tako vojaki, kot tudi civilisti. Za razliko od ostalih bitk, ki se ravno tako bijejo po svetu, nam je ta bližje (odaljena je le dobrih 500 km od Slovenije) in prav zaradi tega v nas vzbuja občutke tesnobe, nesigurnosti v prihodnost in strahu.

Ali bo vojna v Ukrajini posegla tudi na območje Slovenije? Trenutno nam ta nevarnost ne preti, se pa že kažejo posledice vojne, ki vplivajo na svetovno gospodarstvo in te bomo (oz. bolje rečeno jih že) vsekakor utrpeli tudi Slovenci. Že sedaj smo priča rasti cen ter prihodu beguncev, ki bežijo pred vojno in iščejo svoj prostor pod soncem. Vojna vpliva na vse in v teh težkih trenutkih je zaradi tega še toliko bolj pomembno, da smo sočutni in tolerantni drug do drugega. Ob tem se je potrebno zavedati, da vojna ni nikoli črna bela. Na obeh straneh, tako v Ukrajini, kot tudi v Rusiji, so prisotne žrtve. Na obeh straneh imamo družine, ki so in bodo zaradi te nesmiselne vojne izgubile svoje sinove, hčere, očete, matere, sestre in brate. Niso vsi Ukrajinci proti vojni in ravno tako niso vsi Rusi za vojno.

Skoraj zagotovo ste že slišali za rek *"Če želiš prispeti hitro, pojdi sam. Če želiš priti daleč, pojdi skupaj z drugimi,"* ki govori o pomembnosti medsebojne pomoči. In v današnjem času se bomo morali vprašati, kaj to za nas pomeni. Človek je socialno bitje in potrebuje sočloveka, da deluje dobro. Eden z drugim letimo višje in veliko bolj učinkovito, a kljub temu, da se tega zavedamo, še kar uničujemo drug drugega in mislimo, da nasilje ne bo rodilo novega nasilja. Še vedno se nismo naučili, da smo v resnici prepleteni in še kako povezani drug z drugim. In posledično z vojno delamo škodo tako sebi, kot tudi drugemu. Rinemo z glavo skozi zid in ob tem pričakujemo, da se bo zid podrl, mi pa obenem ne bomo utrpeli glavobola.

Ampak ni vse tako črno, kot se nam morda sprva zdi. Vsaka stvar se enkrat konča in samo upamo lahko, da bo tudi človeštvo kmalu spoznalo nesmiselnosti vojne, nasilja in se naučilo reševati konflikte na drugačen, miroljuben način. Do takrat pa je še kako pomembno, da ne obupamo, da smo tolerantni, da pomagamo drug drugemu in se zavedamo, da smo vsi (ja, prav vsi) enakovredni prebivalci tega čudovitega planeta Zemlje in edino prav je, da tu sobivamo v miru.

Vzgojiteljica Nina Klinec

Pomlad je življenje - Gaja Elizabeta Novak

Nepoimenovana - Milan Zukić

PROGRESIVNA MIŠIČNA RELAKSACIJA[1] ALI »SSS« »STISNI, SPUSTI, SPROSTI SE«

Po napornem šolskem dnevu, je dobro nameniti vsaj pet minut sproščanju. Tudi v naši skupini se držimo tega recepta (včasih pa si privoščimo še kakšno minutko več »poležavanja« ob mirni glasbi). Za uspešno sproščanje si najprej poiščeš tih kotiček, se udobno namestiš, zapreš oči in narediš **nekaj dolgih, globokih vdihov in izdihov**.

Vsako mišično skupino (potuješ od stopal do glave) **močno stisneš za 5 sekund**, nato pa **spustiš in opazuješ razliko** med napetostjo in sproščenostjo **vsaj 15 sekund**. Po vsakem napenjanju in sproščanju narediš globok vdih in izdih.

Ko končaš z vsemi mišičnimi skupinami, nekaj časa uživaš v stanju globoke sproščenosti- tako kot mi na spodnjih slikah 😊

[1. Avtorji te različice progresivne mišične relaksacije: @Partnerji Britanske Kolumbije za informacije o duševnem zdravju in odvisnostih

<p>1. Stopalo (pritisneš prste navzdol)</p> 	<p>2. Spodnji del noge in stopalo (prste na nogah in stopala potegneš k sebi in tako napneš mišice meč)</p> 	<p>3. Cela noga (dvigneš nogo v zrak in napneš še stegenske mišice)</p>
<p>4. Dlan (stisneš pest)</p> 	<p>5. Desna roka (stisneš pest ter napneš mišice nadlakti tako, da roko potegneš k ramenu)</p> 	<p>6. Vrat in ramena (privzdigneš ramena, kot bi se hotel z njimi dotakniti ušes)</p>
<p>7. Usta (široko odpreš usta, kolikor ti dopusti čeljust)</p> 	<p>8. Oči (tesno zapreš veke)</p> 	<p>9. Čelo (privzdigneš obrvi, kolikor moreš visoko)</p>

VREME V CIRIUSU

Zjutraj po navadi pogledamo v nebo. Ali si lahko nadenemo kratke hlače ali debel pulover pa je odvisno od vremena. Zato smo se v naši vzgojni skupini odločili, da bomo opazovali vreme. Pa ne samo zaradi oblačil, pač pa tudi zato, ker je opazovanje sveta – naše Zemlje zelo zanimiv način učenja. Ker pa nismo tako resni vremejarji kot so tisti na televiziji, smo si morali izdelati svojo vremensko postajo.

- Dež smo merili s prazno plastenko, v katero smo kanili malo jedilne barve, da bi lahko lažje opazovali količino dežja, ki bi padla
- Temperaturo smo merili s termometrom
- Veter pa smo opazovali s premikanjem naše pisane vetrnice
- Vreme smo skozi teden beležili na vremensko karto

Dežnih kapljic nismo mogli opazovati, saj dežja ni bilo že kar nekaj časa in se je tudi sedaj nadaljevalo obdobje, ko dežnih škornjev nismo potrebovali. Skoraj cel teden je bilo lepo vreme, je bilo pa konec tedna, kar nekaj oblakov, ki so prekrivali nebo. En dan je bilo tako oblačno, da je naš Žiga celo mislil, da pada dež. Temperature pa so se lepo dvigale in kasneje tudi spuščale. Na čase je bilo še vedno bolj zimsko mrzlo. Višina temperatur je malo višja kot je bila v resnici, saj se je naš termometer nahajal na sončni strani. Veter je pihal skoraj vsak dan, včasih celo tako močno, da nam je odneslo vetrnico. Vreme je bilo zanimivo opazovati, hkrati pa je bilo tudi dolgočasno, saj se nebesne značilnosti skoraj niso spreminjale. Na srečo nismo potrebovali veliko različnih oblačil 😊. Spodaj prilagamo še slike našega »vremenskega« projekta.

P.S. V sredo smo na vreme kar pozabili, namesto petka pa smo dodali še en bolj resen ponedeljek.

	PONEDELJEK, 14.3.2022	TOREK, 15.3.2022	ČETRTEK, 17.3.2022	PONEDELJEK, 21.3.2022
TEMPERATURA ZRAKA	13°	10°	18°	19°
KOLIČINA DEŽJA	0	0	0	0
VETER	Srednje močan veter	Šibak veter	Šibak veter	Brezveterije
VREMENSKE RAZMERE				

POBEGLA VOLNENA KAPICA

V gozdu je bilo jesensko hladno. Mrzel severni veter je žvižgal skozi vrhove dreves. Z drevesnih vej je odnašal zadnje jesenske liste, ki so v vetru veselo poplesavali. Debela preproga jesenskega listja nežno šelesti pod mojimi koraki. »Hladno je že, kmalu bo zima,« pomislim in si potegnem toplo volneno kapico čez ušesa. Ob tem se spomnim na babico, ki mi jo je lansko leto spletla za rojstni dan.

Od daleč zagledam veverico, ki prečka gozdno pot in se požene v krošnjo visoke goste smreke. »Živijo, veverica!« jo pozdravim. Ne sliši me. Jesenski veter je preglasen. Tedaj zaslišim glas za mojim hrbtom: »Ujemi me!« Oziram se naokrog. V naslednjem hipu pa ugotovim, da mi govori kapica. »Kapica govori. Kako nenavadno!« A presneto! Nemudoma kapice ni več na moji glavi.

Zdaj je vse bolj hladno, zato se odločim oditi proti domu. »Pridi kapica, vrniva se domov. Zebe me!« »Ne grem domov!« reče kapica. »Želim iti dalje. Pridi, no, pojdiva pogledat, kaj počne zajček!« me povabi kapica. »Pusti zajca, ne moti ga. Dremlje v svojem toplém brlogu. Zelo je hladno! Če se ne boš takoj podvizala, bova zaradi tebe zamudili večerjo. Takoj pridi sem!« povzdignem glas. Porednica kapica me ni ubogala. Že se je skrila za drevo. »Le čakaj!« zavpijem. »Ne moreš mi uiti.« A porednice kapice se ni dalo prepričati. Zdaj sem se pošteno razjezila: »Misliš, da te bom lovila po gozdu v takem vremenu? Motiš se. Če bi te videla moja babica, bi bila zelo jezna! Ne prenesem, da mi nagaja moja najljubša kapica. Dovolj imam tvojih neumnosti! Če ne pojdeš z menoj domov, te naslednjič ne vzamem s seboj. Pustila te bom doma. Dokler se ne vrnem... kam si spet izginila, ti porednica? Te bom že ujela, boš videla! Zdajle! 3, 2, 1, že grem!«

Tekla sem in tekla. Kapice nikjer ne vidim. Začelo me je skrbeti. »Če kapice ne najdem do noči, bo za vedno izgubljena. To pomeni, da se bom morda morala vrniti domov brez kapice!«

Le kam je izginila moja kapica? Noč bo in jaz je še vedno ne najdem. Sklonila sem glavo in hotela zajokati.

V tistem trenutku prihiti mimo srnica in me vpraša: »Si se izgubila?« »Nisem se izgubila!« odgovorim. »Nekaj iščem.« »Kaj iščeš?« zanima srnico. »Svojo kapico iščem!« zopet odgovorim. »Kakšna pa je tvoja kapica?« me vpraša srnica. »Moja kapica je volnena!« rečem. Srnica mi svetuje: »Poglej okoli sebe. Veliko dreves je tu. Morda boš pod katerim izmed njih našla, kar iščeš.« »Hvala ti, zdaj vem, kje moram iskati, kar dolgo iščem!« se zahvalim in jo prijazno pogledam. Srnica mi reče: »Vso srečo pri iskanju tvoje kapice ti želim!«

Odpravim se dalje. Pozorno sem gledala okoli sebe, kot mi je svetovala srnica. Dolgo se razgledujem po vsem gozdu. Pa se mi naenkrat posveti, kje bi lahko našla svojo kapico. Zazdi se mi, da je skrita nekje pod jesenskim listjem. Rečem si: »Naj pogledam, če se tu spodaj skriva kakšna volnena kapica. Me prav zanima!«

Počepnem na tla. Začnem razkopavati jesensko listje, a ne najdem ničesar pod njim. Vse dokler ne zapiha veter in odpihne nekaj listja. Še vedno ne najdem kapice. Tedaj prihiti mimo miška in me vpraša: »Ali iščeš svojo kapico?« Presenečeno odprem usta, češ: »Ja! Kako veš? Kdo na svetu ti je to povedal?« »Tega mi ni nihče povedal! Videla sem jo!« reče miška. Še bolj odprem usta: »Ja, kje pa si jo videla?« »Skače na drevesu!« odgovori miška »Saj to ni mogoče!« se začudim. »Kapice vendar ne morejo skakati...« Ustavim se sredi stavka. Kapica je ravno tedaj padla z drevesa in sedla na jesensko listje. »Av!« je zavpila. »Boli me!« »Kje pa sploh sem?« »Tu si torej, potepinka!« sem rekla in jo pobrala. »Pridi, domov greva. Večerja je na mizi!« »Nikdar več ne bom nagajala!« obljubi kapica. »Upam, da bo tako! Naslednjič pa hodi za menoj!« sem ji naročila. Kapica je prikimala. Odšli sva domov.

Nataša Artač

BOŽIČNO JUTRO

1. PRIZOR: *(Po koncu pouka se Karmen in Emanuela pogovarjata kako bosta preživljale počitnice).*

zvok zvonca in pospravljanja zvezkov

Profesor: *(zdolgočaseno)* Dobro, dijaki! Lahko oddate teste! Tisti, ki ste pisali nezadostno lahko oceno popravljate po počitnicah! Rezultate pošljem po elektronski pošti, teste pa dobite vrnjene po počitnicah! Upam, da testi niso bili pretežki.

Lahko greste, ja, ja. Lepe počitnice vsem!

Karmen: *(zdolgočaseno)* Ema, komaj čakam te počitnice. Ah, šolo pa ta ocenjevanja imam že tukaj **pokaže, da jih ima že čez glavo**. Kaj boš delala med počitnicami? *(veselo)* Mi gremo verjetno v toplice. Upam, da bom spoznala kerga fejts **smeh**. Danijel ni za nobeno rabo. S sabo bom vzela svoje nove kopalke. Veš, kako so lepe! Gor imajo male pisane rožice, podlago pa črno. Seveda, so dvodelne, da bo moja postava še bolj poudarjena. Nisem se brezveze trudila z dieto. Aja, pa še to. Mi boš pomagala z domačo nalogo? Pošlji mi jo, ko jo narediš, ok? Neda se mi jo danes delati **smeh**. Danes popoldne bomo s klapo šli v zapuščeno skladišče. Veš, kako bo zanimivo **smeh**. Žur bomo imeli do jutranjih ur, prideš? David bo pa priskrbel za pijačo za vse! **pomežikne** Če veš kaj mislim **smeh**. Noro bo! Jaz sploh ne razumem zakaj starši tok težijo s tem praznovanjem božiča. **zavije z očmi** Mislim, kaj je fora v tem, no? Sploh se mi neda iti na božično kosilo. Spet bodo povabili neke neznane ljudi in se sladko smejali pa važili. Saj veš, kako je to.

Emanuela: *(zamišljeno/nezainteresirano)* Mhm. Ej, kako ti je šel test?

Karmen: *(veselo)* Dobr, pa teb?

Emanuela: *(zaskrbljujoče)* Ne vem, no ... Skrbi me ...

Karmen: Ej, moram iti. Danijel me že čaka. Čao, se vidiva na žuru!

Emanuela: *(polglasno/užaljeno)* Saj sploh ne pridem.

(Karmen odidte z Danijelom, Emanuela pa žalostno odkoraka proti domu.)

2. PRIZOR:

(Emanuela sama hodi domov. Joka se, saj je jezna na Karmen in njeno družbo. Prepabada jo ljubosumje na Karmen, ker si tudi ona želi iti v Toplice. Zameri ji, da jo je kar tako prekinila. Poleg tega, jo skrbi kako ji je šel test.)

Emanuela: *(Polglasno/jezno sama sebi govori)* Kako je lahko takšna? Mar vidi samo sebe? Mar sem zanjo preslaba? Zadnje čase govori samo še o sebi in o tistem njenem popolnem fantu. Saj vsi vemo kakšen je v resnici. Poleg tega me nikoli noče poslušat. Zakaj je takšna, no? Zakaj jaz ne morem iti v toplice? Se mar slab človek, da si zaslužim tako življenje? Komu sem kaj žalega storila? Vedno sem dobro do vseh. Ona pa ni! Ta pošteni in dobri vedno nasrkajo. Jaz sploh ne razumem zakaj bi božič praznovali. Življenje je itak brezveze ...

(Samogovor prekine plakat, ki ga ozre. OD 8.00 DO 22.00 POTREBUJEMO PROSTOVOLJCE V ZAVETIŠČU ZA BREZDOMCE! PRIDRUŽITE SE NAM IN JIM PRIČARAJTE LEP BOŽIČ! Je z velikimi črkami pisalo na njem. Zamislila se je. Naj gre? Vsaj poskusim lahko. Odpravi se tja.)

3. PRIZOR:

(Emanuela pride do zavetišča. Ko vstopi, gre proti oknu za registracijo.)

Emanuela: *(Uradno)* Dober dan! Na oglasu sem videla, da iščete prostovoljce. Se lahko registriram kot prostovoljka?

Tajnica: *(Uradno)* Dober dan! Seveda. **Poda ji papir** Tukaj se podpišite. Ste polnoletni?

Emanuela: Ne, še. 17 jih štejem. *(Razočarano)* Rabite soglasje mojih staršev?

Tajnica: Ne, nič za to. Še vedno nam lahko pomagate pri malenkostih. Vidite tistega prostovoljca tam? **Tajnica pokaže na Lenarta** No, k njemu pojdite. On ima čez mladoletne prostovoljce, ki bi radi pomagali.

Emanuela: *(zmedeno)* Aha. Hvala.

Tajnica: Hvala vam. Vsaka pomoč šteje. Vesel božič!

Emanuela: *(odsotno)* Vesel božič!

(Emanuela odkoraka proti Lenartu, ki se pogovarja z nekom).

Emanuela: *(v zadregi)* Hmmm živijo! Tajnica mi je povedala, da ste vi zadolženi za mladoletne prostovoljce.

(Lenart se obrne. Ko Emanuela zagleda njegov obraz, ji v trenutku postane všeč.)

Lenart: *(živahno)* Ojla! Ja, tako je. Bi rada pomagala?

Emanuela: *(negotovo)*. Ja?

Lenart: No, pridi za mano, da ti razkažem zavetišče in te predstavim drugim. Saj bi rada začela kar zdaj, kajne?

Emanuela: *(negotovo)* Ja, lahko.

Lenart: No, super. Ravno prav si prišla. Polno dela imamo. No, da se ti predstavim. Jaz sem Lenart. Delam preko Karitasa. Zadolžen sem za organizacijo božične pojedine, ki jo bomo pripravili tistim, ki si je ne morejo privoščiti. Pravzaprav sem tukaj kot nekakšna dekla za vse **smeħ**. Zakaj si se odločila priti sem?

Emanuela: **počuti se malce napadeno in zmedeno**. Emanuela sem. Na kratko Ema. **Obema poda roko**. Ne vem, da vidim kako to zgleda.

Lenart: Zelo lepo ime imaš!

Emanuela: *(sramežljivo)* Hvala!

Skupaj se odpravita v jedilnico

Lenart: Lahko mi pomagaš okrasiti tole mizo.

Emanuela: Z veseljem!

(Skupaj začneta okraševati mizo)

4. PRIZOR:

(Danijel in Karmen se dobita v nekem zapuščenem skladišču).

Karmen: *(polglasno)* Danijel ...

Danijel: Hm?

Karmen: *(Otožno)* Zakaj me ne ljubiš?

Danijel: *(Neprepričljivo)* Kaj pa blebetaš? Seveda te ljubim, no ...

Karmen: Zakaj ... **Stavka ne dokonča**

Danijel: Ej, sam na wc skočim.

Karmen: Ok.

(Danijel gre, a Karmen opazi, da je telefon pozabil na kavču. Telefon mu neprestano vibrira, zato začne Karmen premagovati radovednost in ljubosumje. Sprašuje se kdo mu ves čas piše. Sprva je v dvomih, a naposled le pogleda. Geslo ve na pamet, saj ga je enkrat videla kako tipka geslo. Odpre telefon in vidi sporočila od neznane ženske. Začne jih brati, ko ...)

SE NADALJUJE ...

Klavdija Kobal

V avli lahko že nekaj tednov občudujete rdeči poštni nabiralnik. V njem se je do ponedeljka, 21.3. nabralo že nekaj vprašanj, na katere smo vam odgovorili.

Vprašanja, oddana po 21.3. pa bodo objavljena v junijski številki domskega časopisa.

V: Zakaj so nekateri ljudje neumni? O: *Morda s tem misliš ljudi, ki ti niso všeč ali ljudi, ki ne vedo vsega. Ljudje smo socialna bitja in si želimo družbe drugih ljudi, vendar pa si ne želimo druženja prav z vsakim človekom, kajti ne razumemo se prav z vsakim. Nekateri ljudje so ti všeč, drugi ne, z nekaterimi se dobro razumeš, z drugimi ne in s tem ni nič narobe. Izberi si družbo ljudi, ki so ti všeč in se boš manj pogosto spraševal/a, zakaj so nekateri ljudje neumni, ker jih enostavno ne bo več v tvoji bližini. Če pa si se spraševal/a o tem, zakaj nekateri ljudje ne vedo vsega, je pa to povsem preprosto, ker vsi vsega ne vemo. Nobena oseba na tem svetu, ne ve vsega in tudi ne more, ker je preveč informacij, da bi si možgani lahko zapomnili prav vse. Zatorej bi na koncu lahko rekli, da smo vsi po malem nevedni in da noben ni vseveden.*
(odgovarjala je vzgojiteljica Lora Kočan)

V: Zakaj ne morem dobiti novega razreda? O: *Predvidevam, da misliš na nove sošolce, ne pa na nove stene in omare. Torej razporejen/a si v razred, ki je najprimernejši zate glede na tvojo starost, sposobnosti, izdelane razrede. V Cirusu so razredi tako maloštevilčni, da tudi ni paralelk, ki bi morda lahko omogočale premestitev v drugi razred na isti stopnji.* (odgovarjala je vzgojiteljica in pomočnica ravnateljice Veronika Lisjak Banko)

V: Zakaj grem tok počas domov? O: *Domov greš verjetno v hitrosti, ki je omejena s prometnimi znaki, tehničnimi značilnostmi kombija, ki te pelje in s številom postankov, ki jih imate na tvoji poti do doma. Kombi pa odpelje izpred zavoda v času, ki je določen na začetku leta in je optimalen glede na programe, terapije, interesne dejavnosti, ki jih obiskujejo posamezni otroci/mladostniki.* (odgovarjala je vzgojiteljica in pomočnica ravnateljice Veronika Lisjak Banko)

V: Zanima nas sledeče: dvigala za transport mladostnika so za odpis (kar je znano). Z dotrajanimi dvigali se tvega marsikaj.

V: Želimo izvedeti, kdaj se lahko pričakujejo nova dvigala.

O: *Če bo šlo vse po sreči do konca šolskega leta, sicer pa najkasneje do začetka novega šolskega leta.* (odgovarjala je vzgojiteljica in pomočnica ravnateljice Veronika Lisjak Banko)

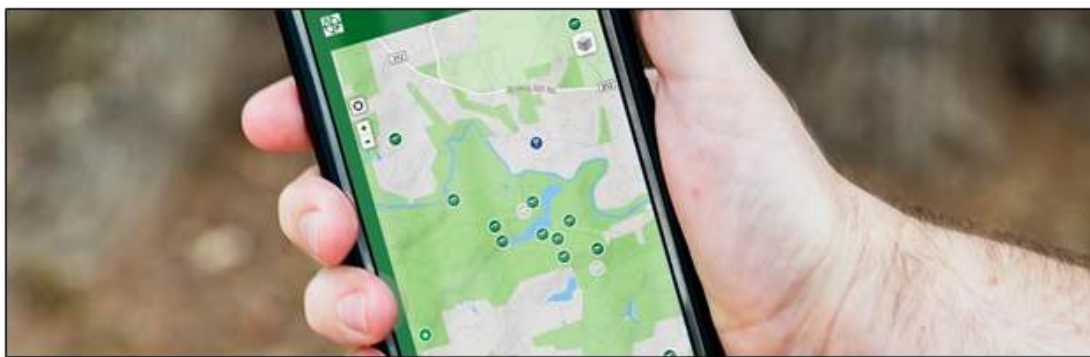
V: Zakaj dijaki ne smemo prosto uporabljati zunanjšega igrišča ali telovadnice? O: *Zunanje igrišče lahko prosto uporabljate, za uporabo telovadnice pa je postavljen urnik, kdaj lahko kdo koristi te prostore. Zaradi drage opreme in rekvizitov je seveda treba imeti nadzor nad uporabo le-teh, saj sicer prihaja do škode.* (odgovarjala je vzgojiteljica in pomočnica ravnateljice Veronika Lisjak Banko)

SI PRAVI PUSTOLOVEC IN RAD IŠČEŠ ZAKLADE?

Iskanje zaklada je lahko zelo zanimiva aktivnost v naravi, ki nas spodbudi k gibanju, usmerja in krepi našo pozornost, je zabavna, hkrati pa na koncu nagradi naš trud, saj se »dokopljemo« do zaklada. Na lov na zaklad se lahko odpravimo sami ali v skupini, s čimer združimo prijetno s koristnim. Iskanje zaklada ni aktivnost namenjena samo otrokom pač pa se je lahko lotimo čisto vsi.

Kaj pa je GEOCAHCING ali GEOLOV?

Geolov je prostočasna dejavnost, ki se je najprej pojavila v Združenih državah Amerike. Danes pa se jo igra že po celem svetu – tudi v Sloveniji. Zgodba se je začela tako, da je nek Američan skrnil škatlo z vsakdanjimi predmeti ter spodbudil druge ljudi, da jo najdejo. Pri nas smo se z njo spoznali leta 2001. Gre za aktivnost kjer s pomočjo GPS naprave iščemo tako imenovane geotočke, oziroma »zaklade«. Pri tem seveda ne gre za denarne ali materialne nagrade pač pa zato, da nas obogati sama izkušnja iskanja zaklada. Hkrati pa so zaklad vsi kraj, ki jih na ta način odkrijemo. Aplikacija Geocaching pa nas nagradi tudi z opisi zanimivosti, kjer smo našli zaklad. Zakladi so načeloma sestavljeni iz vpisnega dnevnika, včasih pa so v škatlah tudi vsebine za menjavo. Torej nekaj vanjo prinesemo, nekaj pa odnesemo. Včasih lahko na geotočki najdemo tudi potovalnega žužka, ki je v bistvu nekakšna ploščica, in potuje z drugimi geolovci po vsem svetu. Iz zaklada ga lahko vzamemo le, če smo prepričani, da ga bomo lahko v roku dveh tednov položili na drugo geotočko.

(vir: gastateparks.org, 20.3.2022)

Poznamo več vrst geolovov: ugankarski (iskanje zakladov preko ugank), zemljin (iskanje zakladov, ki nas pripeljejo do kraških jam, nahajališča fosilov,...) ter multipli (zakladi, ki so skriti ob učnih, pešpoteh in gozdnih poteh).

Kako se lotimo dejavnosti?

Najprej obiščemo spletno stran <https://www.geocaching.com/play> in se registriramo. Za uspešno sodelovanje moramo imeti delujoč mobilni telefon, na katerem je omogočena tudi možnost GPS. Potem pa si naložimo aplikacijo *Geocaching* ter izberemo lokacijo, kamor se bomo odpravili na iskanje zaklada. Geotočke lahko izbiramo preko poštnih številke, po koordinatah in po ključnih besedah. V Sloveniji je geotočk več kot 3500, v Kamniku in okolici približno 1700. Za najdeno geotočko se šteje takrat, ko se kot iskalci vpišemo v vpisni dnevnik, nato pa seveda škatlo vrnemo na najdeno mesto, da bo na voljo tudi drugim iskalcem zaklada. V Sloveniji obstaja tudi združenje geoiskalcev (<https://www.geocacher.si/geo-slovenija-novi-zapis-geolov-in-se-kaj/>). Tam lahko berete blogo o izkušnjah geolovilcev, dobite navodila in trike za iskanje ter tudi za postavitve geotočk.

(vir: jcpd.com 20.3.2022)

Te zanima? Poskusi tudi ti! 😊

Vzgojiteljica Aurelija Jurca

VICOTEKA

Naključje

Otroci, kaj je to naključje? No, Janezek?
To, da sta se moja dva poročila v istem kraju, istega dne in ob isti uri...

Koliko je visoka šola?

Učiteljica vpraša učenca koliko je visoka šola? On ji odgovori dva metra. Učiteljica vpraša zakaj ravno toliko? Učenec reče, ker jo imam čez glavo.

Brez stopnic

Blondinka se je ponesrečila in si poškodovala noge. Doktor ji je svetoval, naj se do nadaljnjega ne vzpenja po stopnicah. Čez mesec dni je pozvonilo v doktorjevi ordinaciji in doktor je dvignil telefonsko slušalko. Na drugi strani je bila blondinka: "Doktor, ali že lahko hodim po stopnicah?" je vprašala. "Naveličala sem se že vzpenjati preko balkona in skakati s terase na tla."

Vice je za vas poiskal [Denis Robinek](#)

|46| ZABAVA IN PROSTI ČAS

Poveži pike po vrstnem redu števil, od 1 do 23

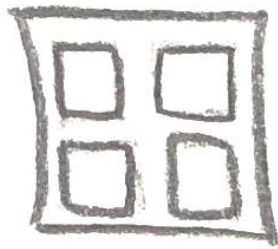
|47| ZABAVA IN PROSTI ČAS

Poveži pike po vrstnem redu števil, od 1 do 5

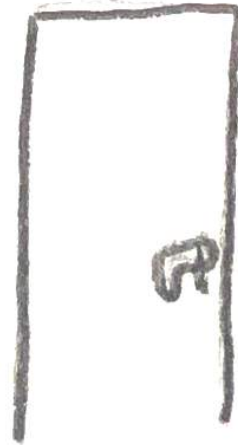
4
0

3 0

0 5

0 2

0 6
1

Kaj ti je bilo v 2. številki domačega časopisa najbolj všeč?

Ali si izvedel/a kaj novega? Če da, kaj?

Imaš kakšne predloge za naslednjo številko?

Predloge za naslednjo številko lahko oddaš v rdeči nabiralnik v
šolski avli

